

General | | Actualitzat el 25/11/2022 a les 07:50

El meu fill va patir un hematoma en el part i em van acusar d'haver-lo tirat a terra

6 testimonis més de violència obstètrica

[inicicentrareport]La **violència obstètrica** és un tipus de **violència masclista** reconeguda per l'ONU així com també per la legislació catalana. Constitueix una violació dels drets reproductius i sexuals de les dones durant l'atenció a l'embaràs, part i postpart. Reconèixer-la, parlar-ne obertament i combatre-la és el primer pas per erradicar-la.

Per això avui recollim en dos articles un total de **12 testimonis** de mares que han patit aquest tipus de violència, amb l'objectiu de sumar forces perquè cessi la vulneració de **drets de les dones i dels seus nadons** a Catalunya.

Perquè malgrat són moltes les **professionals** que fan una gran feina d'**acompanyament respectuós al part**, encara avui tenen lamentablement lloc **males praxis** i **abusos** que deixen petjades irreparables.

Són casos de **maltractament físic**, **humiliació** o **agressió verbal**, procediments mèdics **coercitius**, **no consentits** o **no informats**, **falta de confidencialitat** o **separació**, entre d'altres.

[intext1]

[GotaVerdaPle] **Sheila (31 anys) va parir el 2019:**

Em vaig posar de part ja en arribar. Em van fer les proves i en 10 minuts ja era al paritori amb l'anestèsista. Ningú va llegir el meu **pla de part**, el tenien allà sobre una taula. Quan va arribar l'hora, vaig fer una primera empena i **em vaig marejar**. Es van preocupar, però jo volia continuar.

Segona empena, ja sortia el meu bebè i quan tocava la següent, em va posar el braç sobre la panxa i van pressionar molt fort cap avall. Em van practicar la **maniobra Kristeller** sense preguntar. El nen va sortir i tot va quedar en un mal moment, sense que li donessin més importància.

El meu fill va patir un hematoma en el part i em van acusar d'haver-lo tirat a terra

Al dia següent, va tornar el pediatra a revisar al nen i va adonar-se que la criatura tenia un **hematoma important** al cap. Va acabar a l'**UCIN**, molt malalt. Jo vaig passar les 24 hores amb ell, com és normal...

En un moment en què vaig pujar a la habitació per fer-me una dutxa, va aparèixer una altra llevadora renyant-me per no estar a l'habitació. Vaig explicar-li que era a l'UCIN i **em va acusar d'haver tirat el meu fill a terra**.

Vaig començar a plorar, a ofegar-me, volia morir-me en aquell moment. Va ser molt dur, em vaig

arribar a sentir **molt culpable** del que li havia passat al meu fill. Vaig plorar molt, amb la conseqüent depressió. Fins que vaig informar-me i saber el que realment havia passat. Encara avui em fa molt de mal.

[intext2]

[GotaVerdaPle] **Marisol (61 anys) va parir el 1993:**

El meu primer part va ser **sense cap tipus d'anestèsia** i molt ràpid. El segon, pensant que seria ràpid, no vaig voler anestèsia i es va complicar. Després de 12 hores, no havia dilatat gens i a cada mitja hora entrava el ginecòleg i **em dilatava ell amb la seva mà**. Així 24 hores més. Jo **només plorava** i ho record com un suplici.

Cada mitja hora entrava el ginecòleg i em dilatava amb la mà sense anestèsia. Em deia que no n'hi havia per tant. Jo només plorava.

Em posava la mà i la movia, i em deia que **no n'hi havia per tant**. En cap moment, em van oferir l'epidural. Va ser **un part molt traumàtic**, no em van deixar ni caminar, ni estar de peus, sempre al llit i quieta.

[noticiadiari]96/650[/noticiadiari]

[GotaVerdaPle] **Mireia (44 anys) va parir el 2021:**

Vaig anar a parir a la **casa de parts** d'un hospital de referència perquè volia un **part natural**. Allà va ser tot **meravellós**, poca llum, molt de silenci, molt de respecte i un acompanyament preciós. Però després de 25 hores d'haver trencat aigües i de més de 4 hores d'estar dilatada completa, el meu fill no havia sortit i em van derivar a la sala de parts de l'hospital. Allà va començar la **pitjor part de la història**.

La **ginecòloga** que ens va tocar **ens va tractar molt malament**. Fent comentaris sarcàstics sense parar, fins que **ens va fer plorar a tots dos**. Va entrar a la sala de dilatació sense presentar-se i criticant que demanés explicacions abans de posar-me l'**epidural** o de fer-me un **tacte**. Fent comentaris: "què vol dir que no vols posar-te l'epidural?". "Aquí les coses no són tan boniques com a l'altre costat, aquí o em feu cas o això no funcionarà".

Després de fer-me un tacte bastant dolorós, em va dir que el meu part acabaria en **fòrceps** o **cesària**. Em van **coaccionar** perquè accedís a posar-me un **antibiòtic** que ja havia rebutjat abans del part, em van posar l'epidural, amb reforç perquè només se'm va adormir una cama, i després em van posar **oxitocina** sense demanar permís ni explicar-m'ho. Quan vaig preguntar, em van enganyar amb la dosi que m'havien posat.

Quan l'epidural va fer efecte em van fer un altre tacte, i la ginecòloga em va demanar que em posés en **postura panxa enlaire** i que empenyés amb la següent contracció. Jo li vaig dir que portava més de 24 hores passant les contraccions de **quatre grapes** i que no podria. I em va dir literalment: "Si et poses de quatre potes jo no puc fer la meva feina, les dones dels 4 continents pareixen en aquesta posició, a veure si no podràs fer-ho tu!".

"Ara ja em pots denunciar per violència obstètrica per haver fet tot el que tu no volies", em va dir la

ginecòloga.

Ens van dir que anàvem a la **sala de parts** a fer fòrceps i quan sortíem cap allà resulta que ens van enviar **quiròfan** per si acabava en cesària, sense explicar-nos res. Un cop a quiròfan, hi havia 5 o 6 persones i ningú es va presentar ni sabíem què hi feien allà.

De sobte, em vaig adonar que la ginecòloga m'estava posant els fòrceps sense ni ensenyar-me'ls ni avisar-me. La ginecòloga va girar i treure el cap del meu fill, mentre seguia fent comentaris sarcàstics: "A mi sempre em toca ballar amb la més lletja" i d'altres que vaig intentar no escoltar.

La llevadora va demanar que jo pogués ajudar la meva criatura a acabar de sortir, va ser l'única cosa bonica que em va passar en aquell hospital. Malgrat haver explicat quines eren les nostres preferències, no n'estaven respectant cap... Tampoc s'havien esperat que el cordó acabés de bategar...

Un cop el nen va haver nascut, els comentaris de la ginecòloga van continuar: "Tu vinga a demanar i **no em dones ni les gràcies** per haver tret el teu fill...".

En aquell moment em vaig adonar que la ginecòloga estava literalment arrencant-me la placenta de dins, estirant del cordó en lloc de deixar-me expulsar-la. Quan vaig preguntar, em van dir que m'havien posat oxitocina per expulsar-la, sense haver-me demanat permís ni explicar-m'ho.

I per acabar, mentre la ginecòloga em cosia, deixa anar: "ara ja **em pots denunciar per violència obstètrica** per haver fet tot el que tu no volies". Tot plegat mentre intentava abraçar i mirar al meu fill i m'estava enamorant d'ell.

Vaig tardar mesos en pair-ho i **poder explicar-ho** sense plorar. Cap dona es mereix un tracte com aquest en un dels moments més màgics i importants de la vida.

[noticiadiari]96/1336[/noticiadiari]

[GotaVerdaPle] **Marta (33 anys) va parir el 2021:**

No vaig ser conscient d'haver patit **violència obstètrica** fins que no va passar el temps. En el seu moment creia que pel fet de tenir lloc una **pandèmia**, doncs podia no ser-ho.

Tot va començar amb molta **desinformació**. Per la pandèmia, ens vam veure obligats a triar un metge privat per tal que la meva parella pogués assistir a les ecografies ja que a la pública no deixaven entrar acompanyants.

Durant l'embaràs em van fer prendre **medicació**, tromalyt, sense gaire més informació que tenia la sang "espessa" i que no me la podia oblidar. Venia d'un antecedent de **preeclàmpsia**, tot i que em van assegurar que no era per aquest motiu. "És molt important que mai la oblidis!", em van dir. Fins aquí el misteri.

Mesos després, vam decidir que no pariríem la nostra criatura a la privada. Ens sentíem desinformat i, a més, ens "amenaçaven" amb què la nena naixeria abans de temps i que haurien de provocar-me el part perquè "venia gran" o acabar en cesària. Em vaig posar a **dieta** patint gran estrès i ansietat per aquesta qüestió. Em feia pànic una cesària, així de cop.

Vam decidir anar a l'hospital públic, on des del principi ens vam sentir molt bé, però després vam començar a veure que algunes coses patinaven, fent-nos sentir por o malament.

A l'hora de parir **no dilatava** i en cada tacte que em feien (4 o 5) em feien un **dolor terrible**, tenint-me fins a 12 hores amb **contraccions de part** i sense trencar aigües. Quan no vaig poder

més, em van baixar a parts i em van fer esperar dues hores més, sempre amenaçant que si no dilatava acabaria amb cesària.

Fent mans i mànigues, pregant a qui fos i parlant amb la meva criatura, vaig aconseguir dilatar, però la nena estava mal encaixada, per un problema del meu **úter** (així m'ho van fer saber) i no podia sortir bé en aquella postura. Total, que la van haver de posar bé manualment des de fora, amb la mà dins l'úter un cop posada l'anestèsia.

El part es va anar complicant i vam haver de fer servir **ventoses** per treure la nena, fet que li va provocar uns **dolors de cap i de cos terribles** durant dos mesos. Nosaltres, inexperts, pensem que no ens haurien d'haver posat en risc ni a la meva nena ni a mi i fer-nos una cesària amb tota la informació que pertocava.

Venint de preeclàmpsia (que ningú em va dir mai) i amb un part tan difícil, ens van tenir **ingressades quatre dies**. Ens van dir que era per la ventosa del part. Però al meu informe van escriure que la Maia havia nascut per cesària, sent fals, perquè posteriorment van considerar que era **part de risc**.

Van escriure al meu informe que la meva filla havia nascut per cesària sent fals, i mai ningú em va dir que el meu part havia estat de risc per preeclàmpsia.

Quan vam arribar a casa tenia les **comes molt inflades** i notava un dolor immens als peus. Em deien que no sabien de què era i temps després, en una analítica, em va sortir que tinc el fetge gras i que tot era per una presumpta preeclàmpsia, la qual **em podria haver provocat la mort a mi** o a la **meva criatura** en el part.

Total, que necessito més de quatre mesos per recuperar-me tant dels efectes emocionals com físics d'un part envoltat de **mentides**, que no sols va ser de risc, sinó que va acabar amb **episiotomia** amb un tall que als 6 mesos després encara sagnava quan tenia relacions sexuals, i que em van fer perquè "si no, la meva filla no sortia i feia bradicàrdies". Sense entendre el que havia passat, vaig patir cinc mesos de **depressió postpart** sola i sense acompanyament.

Ara, la petita farà 2 anys i ens repensem molt de tornar a tenir un altre filla o filla. No hem tingut sort i fins que no em senti segura de tenir un **bon professional** al meu costat, no m'atreviré.

[GotaVerdaPle] **Anna (39 anys) va parir el 2012:**

El passat 30 d'octubre va fer 10 anys del meu primer part. Va ser un part induït, a les 36+5 setmanes, per **una patologia d'alt risc meva**. Amb la meva parella vam passar les primeres hores amb tranquil·litat, expectants, amb ganes de conèixer al petit.

En van passar moltes d'hores, moltes, tantes que vam canviar de dia, però estàvem bé, no hi havia pressa. Quan ens van baixar al paritori, allà ens va rebre la llevadora, d'ella en tenim un record molt bonic, ens va acompanyar amb molt d'amor i respecte, explicant-ho tot i, fins i tot, oferint-me un suc "que per protocol no em podia donar".

Però al vespre hi havia canvi de torn, i aquest canvi de torn va ser un canvi en el desenvolupament del part. La nova llevadora va entrar i va decidir que ja n'hi havia prou, que no podia esperar més. Sense demanar permís i sense explicar què feia, va començar a pressionar-me la panxa (gairebé seient a sobre), jo **li deia que parés**, però ella deia que el bebè havia de

baixar i sortir.

*El meu fill va passar la nit a neonatologia i nosaltres a l'habitació, **plorant**, sense entendre res.*

A partir d'aquest moment, només recordo que tot es va desencadenar sense control, sense aquell control i aquella calma que ens havia acompanyat des de l'inici. Ni la llevadora, ni el ginecòleg, ni la resident que ens va atendre, cap d'ells ens va explicar perquè van fer tot el que van fer (la maniobra a la panxa, els fòrceps, l'episiotomia,...).

El meu fill va néixer, però no va estar amb mi fins al dia següent. Ell va passar la nit a neonatologia i nosaltres a l'habitació, **plorant**, sense entendre res. Vam demanar poder estar amb ell, ens van dir que jo havia de descansar, que estava esgotada.

Encara no havia sortit el sol que vaig exigir estar amb el meu fill, i encara em deien que m'esperés que tenia les cames inflades i era millor esperar. Esperar a què? No enteníem res... Finalment una de les infermeres de planta ens va acompanyar. Un **part traumàtic**, amb **violència obstètrica**. Totes aquelles hores separada del meu fill. Van decidir per nosaltres i van obrir al cor una ferida gegant.

[GotaVerdaPle] **Roser (43 anys) va parir el 2006:**

Em van induir el part. Estava de 41,3 setmanes i **no dilatava**. Les llevadores que hi havia eren molt veteranes, potser massa. Per començar **em van posar la via malament**, em va clavar la via d'una manera que em va rascar alguna cosa per dins. "Per què mous la mà?", com si fos culpa meva. Vaig trigar mesos a moure bé el dit polze altre cop.

Ja m'havien ficat la mà per fer el tacte tres de les llevadores i l'oxitocina em provocava uns **dolors terribles** però no dilatava. Elles **no paraven de dir-me exagerada** i que el part seria molt llarg.

Em van posar un **ènema** amb una poca traça que em va fer sang, amb el temps vaig saber que era una petita rascada. Passaven les hores i em feia **un mal terrible la vulva**, em bullia cada vegada que ficaven la mà per a dir-me que només dilatava centímetre i mig.

Quan va arribar el metge, gairebé li vaig suplicar que em fes una cesària perquè em feia pànic que marxés

Quan va arribar el metge i em va palpar ell sense fer-me ni de lluny el mal que m'havien fet, em feia pànic que marxés i em deixés altre cop amb les llevadores i **gairebé li vaig suplicar que em fes una cesària**, encara que no vaig haver d'insistir molt perquè ell veia clar que si en 6 hores havia dilatat 1,5 centímetres allò podia ser etern.

En el moment que em van canviar de lloc i de gent, vaig respirar tranquil·la i tot va ser ràpid, fàcil i bonic. Vaig conèixer la meva nena, li vaig fer molts petons i **se la van endur**. El problema va ser després que em van tenir **més de dues hores sense ella, plorant sola** a una sala on ningú em sentia.

En aquell moment el meu marit i la meva mare **no sabien res de mi** i també patien, els deien que ja em baixaven. Ells duien una hora a l'habitació assignada i a mi em deien que no tenia habitació. Els efectes de l'anestèsia van marxar i jo em moria de **dolor** i de **por**. Quan per fi em van baixar, ja va anar tot bé.

Una setmana després, estava molt recuperada de la cesària, però el que va trigar a marxar van ser les molèsties de la rascada de l'ènema i molt més després, les molèsties de la via? No vaig voler fer-me radiografia, però el traumatòleg em va dir que **podien haver tocat nervi** i que trigaria una mica a curar. I així va ser.

[info]Volem agrair molt sincerament a totes les mares que han participat en aquest recull que hagin volgut fer públic el seu testimoni per conscienciar i contribuir a erradicar la violència obstètrica.[/info]
[ficentrareport]